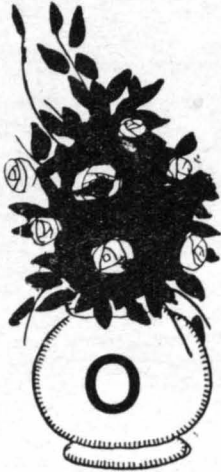

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνοδευσκντος τόν "Θωνα κατά την κιάβερό του στην Έλλάδα Βαυκαρού άξιωματικου Χριστοφέρου Νέζερ)

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)
ΑΟΙ μπαινόντας μέσα, προσαγόρευαν πρώτα έμένα, κ' έπειτα φιλούσαν με σεβασμό τó χέρι του Καπετάν Θανάση.

Οι περισσότεροί άνδρες κάθισαν στην μεγάλη ψάθα που ήταν άπλωμένη μπρός στο τζάκι, αλλά κανείς δέν κάθισε από την πλευρά που καθόμουν εγώ κι' ο Καπετάν Θανάσης. Κάθισαν όλοι άπέναντί μας και σχημάτισαν ήμικύκλιο. Οι γυναίκες πάλι πηγαίνουσζόντουσαν κι' άνεβοκατέβαιναν, κ' οι περισσότερες άπ' αυτές έγενθαν.

Ο Καπετάν Θανάσης μου έξήγησε ότι όλοι αυτοί ήταν συγγενείς του, παιδιά του, κορίτσια του, γαμπροί του, γυφες του, έγγονοί του, δισέγγονοι, ότι άποτειλούσαν όλοι μία οικογένεια, της οποίας τά μέλη ήταν τριανταξή κι' αυτός ό άρχηγός.

Έπίσης με πληροφορήσε, ότι δούκισα κανένα από τά παιδιά του παντρεύεται μία νέα που είχε άρκετη περιουσία, δημιουργούσε δική της οικογένεια κ' έχτιζε δικό του σπίτι.

Έξαφνα, καθώς μιλούσαμε, άκού-

στηκε φασαρία στην αυλή και φωνές παιδιών. Η γορή βγήκε έξω και ξαναγύρισε σε λίγο χαρούμενη και μάς είπε ότι ένα από τά έγγονά της είχε σκοτώσει έν άγριοκάτσικο στο κυνήγι. Τότε σηκόηκε κι' ο καπετάν Θανάσης και με παρακάλεσε να τόν συνοδεύσω για νά δούμας τó θήραμα. Ήταν, ένα ωραίοτατο άγριοκάτσικο τó όποιο τó βάλι του νεαρού κυνηγού είχε πετύχει κατάκαρδα.

Όποιος έβλεπε τά όπλα τών ανθρώπων έκεινων, τά δυσκολοματαχείριστα και βαρείά, θά θαύμαζε τή σκοπευτική τους ικανότητα.

***

Την άλλη μέρα, παίρνοντας ένα ύπαξιωματικό και δέκα στρατιώτες, διενδύθηκα στη χαράδρα, όπου είχαν σημειωθή ή περισσότερες ληστείες. Άλλά ό ή λησται είχαν γίνει πιά άφαντοι. Βρήκαμε μόνο μερικά ίχνη φωτιάς την όποια ό λησται είχαν ανάψει την περασμένη μέρα. Κατά τó βράδυ, γυρίσαμε πάλι στην 'Αράχωβα.

Μόλις μπήκαμε στην αυλή της κατοικίας του Καπετάν Θανάση, βρήκα συγκεντρωμένη σ' αύτην όλη την οικογένεια τόν. Όλοι χειρονομούσαν και μιλούσαν εθιμά, σάν να είχε συμβή κάποιο εύφρόδουν γεγονός. Και πράγματι, ή τρίτη κόρη του οικοδεσπότης ή όποια είχε παντρευτή πρό δέκα περίπου μηνών, είχε γεννήσει την ημέρα εκείνη άγόρι.

Σέ λίγο γύρισε από τó κυνήγι ό καπετάν Θανάσης μαζί με δυό από τά παιδιά του κ' έναν από τούς γαμπρούς του κι' άμέσως έσπευσαν να τού άναγγείλουν την εύχάριστη είδηση. 'Ετρεξα κι' εγώ να συγχαρώ τó γέρο παλπού, ό όποιος φαίνονταν κατενθουσιασμένος, γιατί τó νεογέννητο ήταν άγόρι. Τότε έκείνος μου έσφιξε τó χέρι και μου είπε :

— 'Εσείς, κύριε, πρέπει να βαφτίσετε τó έγγονάκι μου και να γίνουμε κομπάρσοι.

Δέχτηκα εύχαρίστως την πρότασί του κι' άμέσως ό Καπετάν Θανάσης άρχισε να με προσφωνή κομπάρσο, πράγμα που τó έκαναν όλοι οι συγγενείς του, ό όποιοι μου έσφιξαν τó χέρι για νά με συγχαρούν.

Μετά δυό μέρες, την Κυριακή, έγινε τó βάφτισμα και τó παιδί ώνομάστηκε 'Θων. Μετά τó βάφτισμα παρετέθη όρεκτικότατο γεύμα, κατά τó όποιο φάγαμε άγριοκάτσικο ψημένο στη σούβλα, λαγούδες με γαρνιτούρα έληδες και πέρδικες, και ήψαμε άφθονο κρασί 'Αραχώβης.

Σέ λίγο ζωηρή εύθυμία μάς έπιασε όλους, άκούστηκαν ωραία κλέφτικα τραγούδια και ή νέες γυναίκες και τά κορίτσια βγγκαν στην αυλή όπου έσχημάτισαν κύκλο γύρω από τó μεγάλο πλάτανο. Τού χορού προηγείτο μία νύφη τού Καπετάν Θανάση, λιγερή και ξανθή της όποιας οι πυκνοί χρυσοί πλόκαμοι κυμάτιζαν στον δέρα. Άνεμιζόντας τó βαθυκόφρουσο μαντήλι της τραγουδούσε ένα αυτοσχέδιο τραγούδι, τó όποιο άπαναλάμβανε κατόπιν όλόκληρος ό χορός.

Ό δίσκος του φεγγαριού φώτισε σε λίγο τó θέαμα αυτό κ' ή εύθυμία, ή χαρά και τó τραγούδι βάστηξαν ως τή μία μετά τά μεσάνυχτα. Τότε άνεβήκαμε όλοι έπάνω για νά κοιμηθούμε.

Ός την ημέρα εκείνη, πλάγινα σε μία ψάθα, έπάνω στην όποια έστρωνα τά σκεπάσματά μου. Άλλά τó βράδυ έκείνο κ' έβαλαν νά κοιμηθώ μαζί με' όλη την άλλη οικογένεια, ανάμεσα άπ' τή γορή συζυγο τού Καπετάν Θανάση και την δεκαπενταετία έγγονή του Κατίνα, γιατί τώρα που είχα γίνει κομπάρσος, είχα γίνει και συγγενής, και με θεωρούσαν πιά για δικό τους. Η Κατίνα, πλάι στην όποια θα κοιμόμουν ήταν μία ώραιότατή κι' άξιαγάπητη νέα, πολύ τολμηρή και πολύ άθάνα.

Εγώ έβγαλα τόν έπενδύτη μου και τις μπότες μου, όχι όμως και την κυλόττα μου και πλάγινα στο κοινό στρώμα. Ήμουν κουρασμένος και τó κεφάλι βαρú άπ' τó κρασί. Η γορή οικοδέσποια με σκέπασε με τή βαρεία μάλλινη κουβέρτα, ή όποια είχε μήκους έκάτο τούλάχιστον πήχες και σκέπαζε όλους τούς κοιμισμένους.

Σέ λίγο άποκοιμήθηκα. Όταν ξύπνησα, είχε άρχισι να χαράζει. Νεράτρηκα όμως νά σηκωθώ, γιατί ή ώραία Κατίνα είχε περάσει έπάνω στον ύπνο της, γύρω άπ' τó λαιμό μου τó παγύ και στρουγγυλό μπράτσό της. Άργά άργά τραβήχτηκα προς τή γορή κ' έτσι απαλλάχτηκα άπ' την έπικίνδυνη αυτή περίπτωση. Χρειάζόταν μεγάλη δύναμις σ' ένα νέο είκοσιπέντε χρόνων σάν έμένα για νά μείνη ήσυχος σ' αυτή τή θεσί.

Έπί δυό νύχτες άκόμα, κοιμήθηκα στην ίδια θεσί, που ή γεινιάσις της Κατίνας την έκανε τόσο έπικίνδυνη, γιατί σε κάθε στιγμή άναβε ή νεανική μου φαντασία κι' αυτό τó άναμα μου έφερε μεγάλη άδύνια και άνησυχία. Την τελευταία μάλιστα νύχτα τó μαρτύριό μου κατάντησε πραγματικά άφόρητο. Τότε σηκόηθηκα, κ' εγώ, πήρα τή χοντρή πύλληκαρία κατόμα μου, τυλίχτηκα σ' αυτή και βγήκα στο χαγιάτι τού σπιτιού, όπου άποκοιμήθηκα ως τó πρωί.

Τό ίδιο πρωί, έβρασε ένας χωρικός πιά τή Λειβαδιά, ό όποιος μου άνήγγειλε ότι τόνειχαν ληστεύσει στά στενά τού Παρνασσού. Τότε άποφάσισα να στρατοδεύσω από ύπαιθρο μαζί με τούς στρατιώτες μου στην είσοδο τών στενών. Φύγαμε λοιπόν, προς μεγάλην λύπη της οικογένειας τού καπετάν Θανάση, και στήσαμε τó στρατόπεδο μου στις κατωφέρεις τού Παρνασσού, σε δέκα λεπτόν απόστασι από την είσοδο τών στενών. Μείναμε εκεί έντεκα ήμέρες, με στό δίστημα αυτό, κανέναν ληστής δέν φάνηκε στην περιφέρεια. Τέλος την ένδεκάτη ήμέρα, έλαβα ή διαταγή να ξαναγυρίσω στην 'Αμφισσα. Τό ίδιο βράδυ έφτασα στην 'Αμφισσα μαζί με τó απόστολαμα κ' εκεί έβρινα δεκτός με μεγάλη χαρά στό σπίτι του Καπετάν-Θανάση. Είδα τόν άναξείμιό μου κ' ή χαριτωμένη Κατίνα μου έφερε κάθε είδους λιχουδιά.

Την άλλη μέρα τó πρωί φάγαμε από την 'Αράχωβα, και κατά τó μετρημένο φθάσαμε στην 'Αμφισσα. Εκεί, ό καπετάν Θανάσης μ' έπισκεπτόταν κάθε Τετάρτη—ημέρα άγοράς,—μού έφερε πάντα διαφορά έλεκτα κυνήγια, γιασούρι και τυρί και με περιποιόταν σάν κομπάρσο του.

Άν και είχε περάσει πιά τά οδόντα, ώστόσο έχχόταν στην 'Αμφισσα και ξαναγύριζε στην 'Αράχωβα, μέσα σε μία μέρα, πεζός κι' άκούρατος, πηδώντας σάν παλληκάρι από βράχο στό βράχο και φορώντας μοναχά σανδάλια.

K'

Φρούραρχο στό Ρίο.—'Ο σισιός.—'Ακούσις Πηνελόπη Καλαμογράφου.

'Ενώ ζούσαμε ήσυχα και γαλήνια στην 'Αμφισσα ήθεε έξαφνα μία διαταγή άπ' τó Ναύαλιο να πάμε στα Πάτρας κι' από κεί στό Ρίο για νά έγκατασταθούμε στό φρούριό του. Ναυλώσαμε, χωρίς να χάνουμε καιρό, δυό τραγανήτρη γαλαξειδιώτικα για νά μάς μεταφέρουν στόν προορισμό σ' αυτός. 'Επιβιβάστηκαμε σ' αυτά στη Σκάλα και άπολειώσαμε στις έννεά τó βράδυ. Άλλά όλη τή νύχτα πλέαμα μπροστά τόν κόλπο τού Γαλαξειδιού, γιατί ό άνεμος φρούσε σδιάκοπα από τó βοριά. Κατά την άνατολή τού ήλιου άλλαξε κάπως ό καιρός, έλαφριά αέρα φούηξε από τó νοτιά και φρούσωσε τά πανιά νά μικρών τραγανήτρών, τά όποια άρχισαν νά πετούν έπάνω στά κύματα. 'Ετσι, τó μεσημέρι, περάσαμε από τó Αίγιο κι' άντικρύσαμε πέρα τά φρούρια τού Ρίου και 'Αντιρρίου και τó βράδυ τέλος φθάσαμε στάς Πάτρας.

ΣΤΟ ΠΡΟΕΧΕΣ : Η συνέχεια

